

Vakvágányok – vakvagányok

Ha van különbség, akkor miért nincs?

■ MOLNÁR TAMÁS

Borítékolható volt, hogy az egyesített ellenzéki erők a két jobboldali tömörülést (Fidesz, MIÉP) egyre jobban összemossák. Az MSZP szeretné, ha a választók – csakúgy, mint az elmúlt három megméretés során – ismét kollektív bűnösnek nyilvánítanák a jelenlegi kormányzatot. Nem választást akarnak áprilisban, hanem össznépi büntetést szeretnének kicsikarni. Erre játszanak. Az eszdeész (elfogyott a nagybetűm), miután bezárkózott kisebbségi egérsonttornyába, ugyanezt akarja, megspékelve az intellektüelek kávéházi borzongásával, hátha a habosított félelem karámba tereli választóit. Van, amikor a politikai párhuzamok és sínek csak a végtelenben futnak össze, de van, amikor már a talpfák is erősen összecsavároztak. Így találkozik és fut ideológiái vakvágányra a két baloldali párt. A Terror Házának kasztófaíttól nem látták azt a százezre duzzadt, viktóriázó szimpátiaerdőt, melyet fodorgábori kultusznyelven szélsőjobboldali összebörülésként emlegetnek. Ha van valami ebben a hazában, ami összenőtt, az nem más, mint a baloldal bevalthatatlan ígéreteinek százholdas pagonya.

Élni és félni hagyni! – mutál naturalisan és kegyetlenül a tandem ömlesztett tanmeséje, ahol stílus ugyan váltható, de a kaméleoni pártváltás már rég megtörtént. Pánik van. A szétesés züllesztő réme fenyeget, ahol a „nyújorki világpógár” erőzója tömeges dezertálásra kényszerít. Menekülnek már csapatostól a szadeszes frontharcosok, fuzionálnak az MSZP-be, oda bele a közepébe, a vezetésbe. Az ismét magára talált posztkommunista elit virulens, virtuális erőttől duzzadó, fotogén és médiaérett. Akár egy végtelenített teleregény a könnyező sáskáról. Sorok között naponta olvasható a rövid hír: ortodox, liberális szabad csapatok, könnyű kézitusa után behatoltak és elfoglalták a szociális zóna stratégiai pontjait. Ott rajzik már a sise-rehad a Köztársaság tér zegzugos, félhomályos kerengőiben, hataloméhesen. Most alakul meg, olvad össze véglegesen, pátoszzsal övezve a Liberálszocialisták Magyarországi Pártja. Sakkozunk velünk a függöny mögött, akár Kádár elvtárs.

A romantikus történet nem új keletű. Eregettek már szocialistának mondott pénzügyminiszterek neoliberalis fellegeket az új kor hajnalán. Békési, Bokros, Medgyessy régóta, tudatosan készíti elő a gazdasági al-talajt. Most jött el a történelmi pillanat, amikor a főliberátor nyakra hurkolt sárga sállal bevonszolná Karthágó büszke falai közé az ormótlan falovat. Ülnek némán, várakoznak elszántan a kolosszus feneketlen gyomrában a kiéhezett harcosok: a bal-leszbik, a szocio-transzvesztik, a felfüggesztett népbírák, a kalászos melegítők, a kutakodó közvéleményesek, a vadászelfogók, a Sátán kutyája után nyomozók, a színesfém-utaztatók, a kupánvágott, zöltségkedvelő centrumosok. Várják a kibomló rajzást, a holdvilágot, amikor kicsapódik a rejtett faajtó, és elözönlik puha, nesztelen léptekkel a bűnös várost. Áll a vártán díszes harci mezben az új ember, új kovásza, az apró Werber Piroksa, és irányít. Dőlnek a népek, mint nehéz fejű kalászosok. Liberális karmesterrel most a destrukció utcapártja kampányol. Sót és port hintenek.

Vágvölgyi brancs-mancs és Geszti anyu multikulturális szeánsza elkezdődött. Centit vágnak, akcióznak, narancsba dőlnek. Nézik, mennyi van még hátra. Kék színben füstölög az Akácfa-mozgalom. Kulcs-szó a félelem. Ezt kell gerjeszteni, nehogy két százalékon maradjon. Újhelyi István nem létező kongresszusi kazettája, akár Hanákné sebe, tovább gennyesedik. Vevő rá Hanti Vilmos, ki összefogja az Otthont beteges-tül, ápolóstudul. Nem érzik jól magukat, nem érzik az akol melegét, pedig jól be van fűtve, a Demokratikus Charta hazatalált. Nincs retorikai, sti-

lusbéli különbség Tamás Gáspár és Szanyi Tibor között. Leomlottak a büszke falak, a titkolt határok. Együtt éneklük őket a kormányfő megfagyott gyermekének dalát. Az ideológiai töltet is egyforma, összeolvadt Vitézy Iván és Kis János, akadémikusan összenőtt Glatz és Göncz. Egy helyre került a micisapka, a tetemcafát a státusigazolvány aranyfényű koronájával. A vallás is feltűzhető egy morzsolgatni való rózsafüzérre, ahol az egyik szem Eörsi-versike, a másik Medgyessy megruházott levele, a harmadik Horn gyónó áhitata. Felkészült az apácarácsra a rozstóvi szellemóriás, mert azt hitte, ez Jákob lajtorjája. De csalódott, mert nincs már különbség Iványi Gábor és Donáth László között. Egyek ők a HIT-ben, ahol összemossnak csapat-papot.

Nézzük tovább a névsort, csak úgy foghíjasan. Mi a különbség önök szerint Csehák Judit és a pártszimpátiával sokkoló Veér András között? Ugye, semmi. Mi a különbség a honvédelem elszálló madarai, Vári Örnagy és Mécs Imre között? Ugye, semmi. Vagy mi a különbség a közvélemény-formálás területén Leventel (Lólab) Ádám és Lengyel László dezorganizáló irományai között? Ugye, semmi. Vagy van érzékelhető elmozdulás az ifjúságpolitikában? Látnak némi gusztusos különbséget az Új Generáció vasárnapi rádiós tetemrehívása és a SZESZ-testvérek derűs Pilvax-ellenállása között? Ugye, nem. Ahogyan nincs

különbség a báránybőrös Kende és a fallikus Váncsa élete és irodalma között sem. (Ha Orbán Viktorra akarnak szavazni, olvassák őket!) De nincs kézzelfogható különbség a Heti Hetes és a hétfői Újságíróklub puffpfasztott megasztárjai között sem. A sajtó területén úgy hasonlít egymásra az MSZP-s tv2, mint az SZDSZ-es RTL Klub. Úgy borul egymás kebelére Aczél Endre múltja, mint Mester Ákos jövője. Ők a kontroll nélküliek, az átlényegülő, az egymásba fonódók. Az állítólagos rádió- és tévéelnök-aspiráns Bolgár és Juszt, Bodor és Nagybandó, Hofi és Farkasházy összenőttek, egy párt alkotnak. Mert nincs különbség, egy fals hangnyi sem a zárolási számláról el-rugaszkodó Krasznai és a kikoszarozott Horváth Aladár között. Mert bár nagyon szeretnénk, de nincs semmi, amiben más lenne Jancsó és Verebes. Vadásznak ők most is, nagyvadra. Ez a kifizetendő. Közben együtt dúdolja az ismerős, tenyérbemászó

Korda-sanzont a széllal bélelt Pa-Dö-Dő és az elkámpicsorodott Hét-köznapi Csalódások. Szétesve, kaotikusan, de mégiscsak ütemre, hadd dobbanjon egyszerre a láb, hátha sarkából fog kidőlni ez a romlott náci világ.

Az istenadta nép mindehhez asszisztál. Sajnálom a lelkes választót, mert most kebelezik be végleg szeretett honi szocializmusát. Szöröstül-böröstül, tokkal-vonóval. Elkezdődött a végjáték. A baloldali ultrák szívességet tesznek: megszüntetik, felszámolják a bolsevik típusú embert, hogy létrehozhassák a globális fogyasztót. Az analóg új éheseket, az értékek és célok nélküli, uniformizált választási megapártot. A tömegember dizájn képekben jelentkező pszeudó mozgalmát, a menő virtualitást. Most foszlik szét végleg az „emberarcú szocializmus”, most emészt fel a hatalomcentrikus hétköznapi liberalizmus. Ezt ismerte fel 1989-ben Pozsgay, ebből lett elege Némethnek, és most telt be a pohár Szűrősnak. Büntetésül mindannyian partvonalra kerültek. Örülünk kellene, de keserű a száánk. A dráma még nem ért véget. Félülről táplálják a mesterséges mítoszt, hogy a szírehangú baloldali politikusok ereje kifogyhatatlan, szabad és demokratikus választásokon ugyan legyőzhetők, médiaegédlettel azonban itt maradnak a nyakunkon az idők végeztéig. Ha hiszünk nekik, megérdemeljük. Ha nem, akkor egy új mese születet, kevésbé hátborzongató.

A szerző az Inconnu-csoport tagja, volt ellenzéki